

En mycket vacker visa om emigrantångaren Norges grundstötning på klippan Ro...

Lindkvist, Oskar

17 Qc 46b

o 1904
Qc 46 b

En mycket vacker
Visa

om

Emigrantångaren Norges grundstötning
på klippan Rockall i Atlantiska
Oceanen den 28 Juni 1904

hvarvid ca 600 människor funno sin graf
i vågorna

Visan innehåller 30 vers och 6 illustrationer

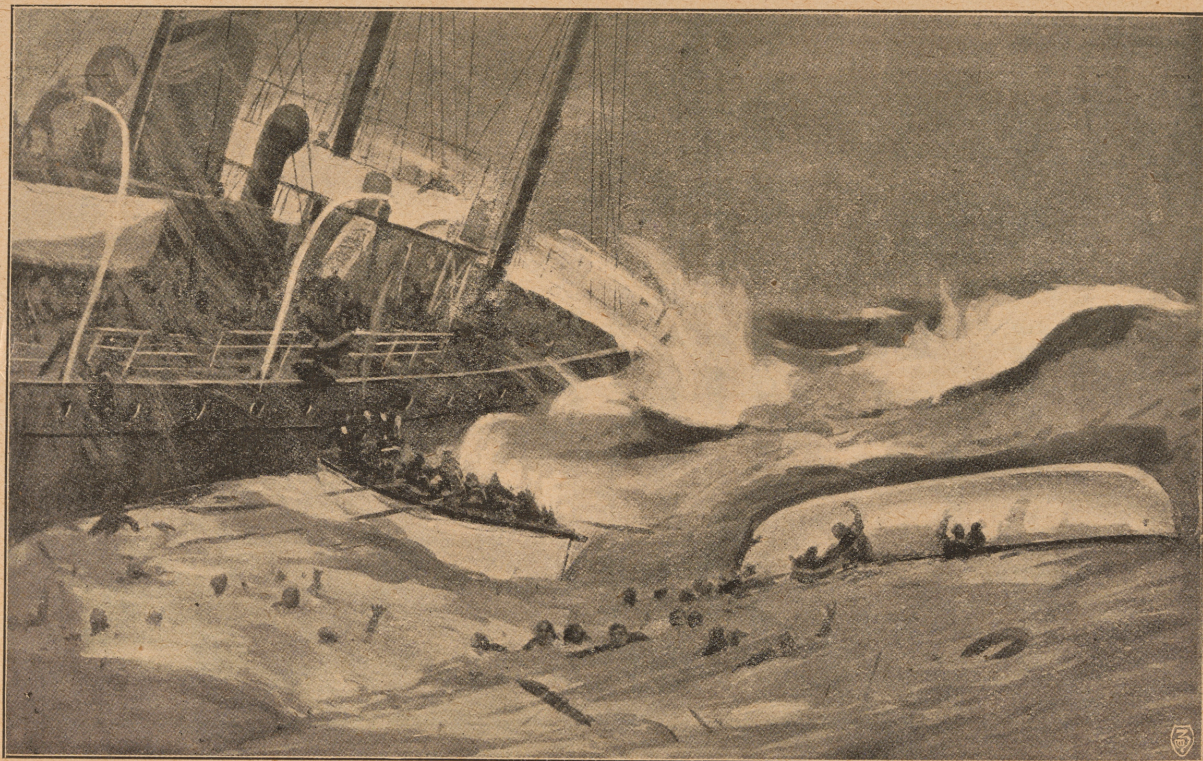
Pris 10 öre

Eftertryck förbjudes.

GÖTEBORG.
A. LINDGREN & SÖNERS BOKTRYCKERI.
1904.

Räddningsbåtarne utsättas från ångaren Norge.

Kapten Gundell.

(Befälhavaren å ångaren "Norge".)

"Norges" undergång.

Melodi: "Där kvällen kommer och bjuder hvila."

O grymma böljor, som ständigt rullar
Mot dalars stränder och gröna kullar,
Och hårda klippor. O! djupa haf,
Hur mången funnit i dig sin graf?

Då skeppen sakta ur hamnar glida,
De gunga stolta på ytan vida,
Men under ytan är faran gömd,
Fastän så ofta den blifver glömd.

Ja fasta klippan du modigt sköljer,
Men klippans ref du ju också döljer,
Hvem anar faran i lyckans stund?
Hvem skådar döden i glädjens rund?

Från »Norges» undergång.
Skeppsbrutna räddas ombord på »Salvia».

Det sista öde som vi fått höra,
Båd' Sverige, Norge och Danmark röra.
Ja månet lyckligt och fridfullt bo,
Har sönderrifvets af sorgens klo.

I kojor små, i palatser höga,
Af tårar fuktas så månet öga,
Än saknas fader, än saknas mor,
Än saknas syster, än saknas bror.

Det bud som glädjen med sorg så blandat,
Det var att ångaren Norge strandat,
Vid klippan Rockall; det vilda haf;
Blef många hundrade men'skors graf.

Den tjuguoåttonde Juni-natten,
Gled skeppet stolt uppå hafvets vatten,
Kaptenen stod på kommandobron,
Och kommenderar med säker ton.

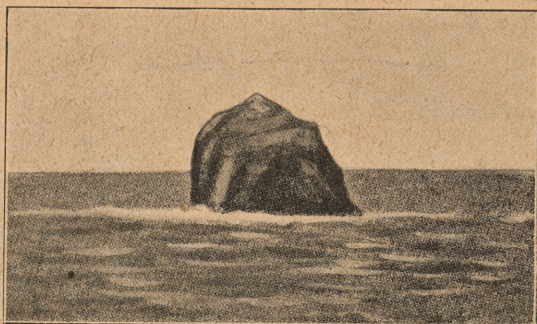
**Skeppsbrutne emigranter från »Norge»
räddade ombord på »Salvias» däck.**

Skarpt flög hans blick genom täta dimman,
Då märktes plötsligt i morgontimman
En häftig stöt, och till allas skräck
Ljöd ropet: "skeppet ha'r sprungit läck".

Förskräckta kvinnor på däcket ilar
Med sina små, deras blickar hvilar
Uppå kapte'n, som bjöd lugnt men fast,
"Rif räddningsbåtarna ned i hast".

På klippan sågs endast fågelns näste,
Men ingen tufva till fotens fäste,
Han endast himmel och vatten ser,
Och skeppet sjunker allt mer och mer.

Förgäfves beder kaptenen stilla,
En kvinna kastar sig med sin lilla,
Sin lilla dotter i hafvets famn.
En hopplös flykt in i dödens hamn!

Klippan Rockall

i Atlantiska Oceanen hvarå ångaren »Norge» förolyckades.

Och mången gjorde som denna kvinna,
I fasta tron på att räddning finna,
Men skoningslöst blef det vilda haf,
Vid klippan Rockall, de armas graf.

Bland dem som döden så hastigt finna,
Var fem små barn och en stackars kvinna,
Förtviflad mannen, O hvilken skräck,
De sina söker på skeppets däck.

Allt mer sig breder förtviflans flamma,
En liten flicka hon beder: "Mamma
Tag mig i famn ty jag blifver våt,"
Den arma kvinnan brast ut i gråt.

Men lilla flickan kom upp på armen,
Och hvilar tryggt invid modersbarmen,
Då kom en störtvåg, de spolas bort,
Försvinnå snart efter kamp helt kort.

I stundens nöd man till Herren beder,
Och räddningsbåtar man firar neder,
Men blott med möda och stort besvär,
Man lyckligt räddade några der. —

Men uppå Norges kommandobrygga,
Stod kapten' Gundell, han vill ej rygga,
Han skall ju vara den sista man,
Det vill han visa han vill och kan.

Då skeppet kom under hafvets yta,
Man såg kaptenen bland liken flyta,
Sin konst som simmare, och sitt mod,
Han nu kan tacka för lif och blod.

Han och en styrman de måste simma,
Bland höga böljor halfannan timma,
De räddades dödströtta båda två,
Sin lyckas stjärna de tacka må. —

Fröken Laura Petersen från Holte

som, blott klädd i ett tunt lif och en kjol, utan skor, strumpor eller underkläder, hjälpte till att oafbruttet ösa och med sin viljestyrka höll medpassagerarne vid mod samt dess-mellan satt som en vågbrytare framme i fören och tog alla de värsta sjöarne öfver sig.

Hon är född 1878.

I en af båtarne var en flicka,
Som trots all fara sågs modigt blicka,
Hon var väl tunnklädd men satt så trygg,
Och böljor sköljas mot hennes rygg.

Med styrmans stöflar den flickan hastar,
Att ifrigt ösa då hafvet kastar
Sitt salta vatten i deras båt,
Som der blef blandat med mångens gråt.

Tack vare henne man räddning finner,
Af tacksamhet mångens hjerta brinner,
För denna flicka, och alla da'r,
Man hennes gerning i hågkomst ha'r.

Ja man kan tänka de fingo lida,
Och hårdt för lifvet de måste strida,
Ja denna färden på stormigt haf,
Går ej så lätt ned i glömskans graf.

Till Rockall tankarna ofta vandra,
Från kaptén Gundell och många andra,
Som aldrig glömma det ögonblick,
Då ångar'n Norge till botten gick.

Ja månet hufvud vill blottat vara,
Af dem som Rockall förbi nu fara,
Der klippan står som en minnesvård,
På de olyckligas kyrkogård.

Der mången slutade sina dagar,
Hvad slägt och vänner så djupt beklagar,
Men mången af dem som räddning fann,
Han likaledes beklagas kan.

Ty lätt kan tänkas hvad det vill säga,
Att hastigt mista allt hvad de äga,
Ja mången af dem står blott och bar,
Och hvarken slägt eller vänner har.

Men må de men'skor som ha' förmåga,
De arma hjälpa från nödens plåga,
Ty mången mistade här sitt stöd,
Och kanske saknar det torra bröd.

Ja farans vidd kan oss helt förskräcka,
Men kanske också att den kan väcka
I mångens hjärta en stilla bön
För dem, som färdas der ut' på sjön.

Ty ofta vredgade böljor rullar
Mot dalars stränder och gröna kullar,
Och mången sjöman med modig håg,
Har mistat lifvet på vredgad våg.

Oskar Lindkvist.